

MOJA DVA GLASOVA

Glas 1

Nikoli ne bom pozabila trenutka, ko se je glas prvič pojavil v moji glavi. Bila sem v kopalnici z namenom, da si umijem zobe, za nekaj časa sem se zazrla v ogledalo in prišel je kar iznenada. Moški glas, zelo počasen in težek »Uumiiiiij siiii zoobeeeee«. Zelo počasi, razločno in ukazovalno izrečeno. Še nekaj časa sem se gledala v ogledalo, nato pa sem si umila zobe, ker je glas postajal že glasnejši in se pogosteje oglašal. Pojavljati se je začel vsak dan, samo v kopalnici, ob istem delu dneva. Začela sem se izogibati kopalnice, ker me jo je bilo nekako strah tega, da bo tam glas, ki mi bo narekoval, kaj naj storim. To se ni izkazalo za dolgoročno rešitev, saj se je preselil tudi v mojo sobo. Od tam se nikoli več ni preselil v druge dele stanovanja. Ko se je tako pojavljal nekaj časa, mi je šel čedalje bolj na živce. Saj vedno ko se je pojavil, sem vedela, da je mojega dneva konec, ker bo izginil šele ko bom zaspala. Ko pa je bil v moji glavi, sem se zaradi njegove teže in zvena počutila upočasnjeno in priklenjeno, kot da bi izgubila svojo lastno voljo in sposobnost odločanja v situacijah. Narekoval mi je »Umiiiiij siiii zobe!«, »Poooojdi se stuširat!«, »Danneesss si nekaj zelooo slabo naredilaa«, »Pooogleej kakkoooo razmtanoo pojsteljooooo imaaaš«, »Zaaakaaj si takooo leeeennaaa osebaa?«, »Pojdi se stuuuširat!«.

Nisem se spraševala zakaj prihaja, od kod prihaja, ni se mi zdel nič nenavadnega. Dokler mu nisem nekega dne odgovorila. Ne vem natančno, od kod je prišla ta ideja, da sem mu na glas odgovorila »Počakaj! Sedaj si ne bom umila zob, počela bom nekaj drugega!«. To sem mu ponavljala toliko časa, dokler tega ni sprejel in odnehal. Morda sem ga odgnala, ker sem se na tisto misel močno skoncentrirala, a slej ko prej se je glas spet vrnil. Prišlo je obdobje, ko sva ob večerih neprestano komunicirala; bolj je pomagal, če sem mu rekla kaj na glas. Ampak to je zvenelo zelo čudno, če so bili ob meni družinski člani, mar ne?

Naj omenim, da je bil glas zelo odvisen od stanja v šoli, pri koliko predmetih nisem bila ocenjena, kaj vse me je bremenilo, koliko neopravičenih ur sem si nabrala samo od ponedeljka do srede, koliko profesorjem se bom morala izogibati naslednji dan, kaj vse naj povem staršem, kako se bom vse naučila, ali naj pustim, da zopet dobim popravni izpit. Več kot sem imela nakopičenih stvari, pogosteje se je glas pojavljal, bolj težek je bil, tako da sem se kdaj počutila, kot da hodi po meni. V najbolj kriznih obdobjih sem imela občutek, kot da ob večerih že upravlja z mojim življenjem. Kar mi je bilo po eni strani v uteho, saj sem imela izgovor, da se mi ni treba učiti, ker mi nekaj drugega pravi drugače. Kar zaupala sem mu. Po drugi strani pa sem se zavedala realnosti in nisem hotela, da je tam. Bolj kot se je bližal konec šolskega leta, bolj so bili moji pogovori z njim neuspešni in brez učinka. Vseeno pa sem morala živeti in delati stvari, tudi zvečer. Zato sem se zaprla v sobo ali kopalnico in samo kričala. Pet minut sem se na ves glas drla in drla. S tem, ko sem se drla, sem hotela preglasiti glas in ga odgnati, ga prekiniti. Slej ko prej je nekdo od družinskih članov prišel v sobo in me vprašal, kaj se mi dogaja. Medtem pa je glas odšel.

Ampak postal je že tako velik del mene - čeprav ga nisem ravno marala ali bolje rečeno, se ob njem nisem počutila prijetno - da je v mene kapnil občutek slabe vesti, morda je bil to zopet neki drugi glas ali pa kar ta. Spomnim se, da sem velikokrat jokala, če sem se nanj drla in ga

pregnala. Mislila sem si, da sem ga izgubila ali da je užaljen ali da sem ga prizadela. Nekako sem se nanj zelo navezala in ga sprejela kot del sebe. A po drugi strani sem vedela, da se sedaj lahko normalno učim, za kar sem potrebovala zelo veliko motivacije in volje. Končala sem letnik, od glasu sem se poslovila in počitnice so se začele, do naslednjega šolskega leta sem imela mir.

Četrty letnik je bil obupno izčrpujoč. Že prvi šolski dan nas niso pozabili spomniti, da nas letos čaka matura in se moramo učiti, da ne bomo z rezultati naredili sramote gimnaziji. To je bil zame velik pritisk, saj sem se zavedala svojih zmožnosti in koliko sem se zares pripravljena učiti. Glasu lansko leto še nisem povezala s stresom v šoli, to leto pa se je zopet pojavil čim so prišli prvi izpit. S to razliko, da me je spremljal samo v šoli. Bil je drugačen ampak enako intenziven. Zelo prijazen, ampak v njemu sem venomer zaznavala hinavščino, zato mu nisem mogla zaupati. Včasih me je spodbujal, drugič pa zaviral in obtoževal. Vsekakor mi je kradel pozornost od pouka. Zopet mi je govoril in narekoval, kdaj tako močno, da sem pozabila v katerem prostoru sem, nisem več sledila profesorju ali zaznala sošolca, ko mi je nekaj govoril.

Počutila sem se grozno, saj nisem sledila, kdaj sem (glasu) kaj rekla, kar je bilo izven zunanjega konteksta, kar je bilo (drugim) čudno. Ker se nisem mogla z njim pogovarjati ali kričati, nisem vedela, kaj naj naredim. Vedno sem vedela, kdaj je bil v meni glas, samo utišati ga nisem znala, ne da bi se z njim pogovarjala. Bila sem v čedalje večji paniki in besu. Nekega dne je prišlo kar samo od sebe, imelo me je, da bi si nekaj zapičila v roko ali nogo, da bi s pomočjo bolečine odstranila glas. V tistem času je šivanka postala predmet, ki je vedno z mano. Šele ko sem si jo zapičila v kožo, so glasovi odšli, včasih pa sem to naredila v transu in nisem vedela, kako močno se poškodujem. Vendar je pomagalo, pouku sem lahko normalno sledila.

Glas 2

Začetek obdobja na fakulteti je bil hkrati začetek velike ljubezni do neverjetne osebe. Ta fant je nato kot prijatelj postal zelo pomemben del mojega življenja in me je začel spremljati tudi takrat, ko ga fizično sploh ni bilo ob meni. Prvič se je ob meni pojavil, morda bi bilo bolje rečeno, se oglasil v moji glavi, ko sem se sprehajala po Rimu. Bila sem sama, precej utrujena in tečna, z veliko prtljage, lačna, iskala sem hotel, hkrati sem hotela izkoristiti dan in si ogledati mesto. Nato sem ga zaslišala, kot da bi bil čisto zares ob meni. Glas me je tako pretental, da sem pogledala, če zares stoji na moji desni strani, kot vedno, ko se sprehajava. Seveda ga tam ni bilo, bil pa je njegov pomirjajoč glas, ki mi je pravil »Ana, nič ni narobe, nič ne boš zamudila če eno uro počivaš. Ana umiri se. Vse bo OK.« Glas je bil natanko tak, kot vedno, ko mi je to zares rekel. Najprej sem se spraševala, ali nisem morda z njim že obsedena, ker o njem preveč razmišljam, poiskala sem še nekaj drugih precej neprepričljivih razlogov, ampak noben od njih me ni ravno prepričal, zakaj ga slišim v moji glavi. Zakaj mi ta glas, ki sploh ni ON, govori enake besede, kot bi mi jih govoril v resničnosti. Miril me je in govoril, naj počivam, dokler nisem prišla do receptorja v hotelu, ki je glas pregnal.

Naslednji dan se je zopet pojavil v moji glavi, med vožnjo na metroju v Vatikan. Vprašal me je »Ana, si Vatikan zares želiš videti, saj veš, da to ni zate in bo v tebi spodbudilo samo veliko slabe volje. Jaz bi si raje ogledal grad.« Bila sem zmedena, ker je bil tako resničen, da sem mu odgovorila, da lahko narediva kompromis z ogledovanjem mesta. Zopet sem zapadla v

pogovor. Glas je bil tako močan, da me je čisto zares uspel prepričati, da v Vatikan nisem vstopila in sem si ogledala grad. »Ana, posediva malo na gradu in si ogledujva Rim«.

Ugotovila sem, da se je na začetku pojavil vedno, ko sem bila v kaki dilemi, če pa sem z njim nadaljevala pogovor, sva skupaj kreirala dan, komentirala znamenitosti, obrekovala ljudi okoli naju, se smejala smešnim stvarem, pela pesmi, si kazala, kaj se nama zdi zanimivo ali bedno. Skupaj sva se zabavala. Se kdaj tudi ustavila in slikala. Če sedaj pomislim za nazaj, bi lahko rekla, da sem bila v Rimu z njim. Morda so me ljudje kdaj čudno gledali, ker sem se včasih zalotila, da z njim govorim na glas. Če sedaj pomislim, kako je bilo v Rimu, se bolj spomnim dialogov z njim kot mesta samega. Ampak glas je bil prijeten, rada sem ga imela ob sebi. Zato te izkušnje ne bi bila zamenjala za nič. Tudi ko sem se vrnila domov, se je kdaj pojavil medtem, ko sem hodila. Ampak nikoli doma.

Še vedno me njegov glas kdaj spremlja in podpira, še posebej v kriznih situacijah. Vendar ker prihaja ta glas od osebe, ki je v mojem življenju resnična, moram paziti na ta dva ločena svetova. To je prvi glas po gimnaziji, ki je prijeten in ga imam rada, mu verjamem in kdaj s preveliko lahkoto sledim. Morda zato, ker je še vedno moja velika ljubezen in sem rada z njim, in je to zopet neke vrste pobeg v svet, v katerem se lahko družim z njim. Kar me po drugi strani spet straši, ker se takrat neham zavedati sveta okoli sebe. A pri njem me še nikoli ni prijelo, da bi uporabila šivanko.

Ana